

പുരുഷാഖ്യാനത്തിലെ സ്ത്രീചിത്രണം ഇത്രമാത്രം എന്ന നോവലിൽ

ഐശ്വര്യ എസ്

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

നോവൽ നിരന്തരം പരിണമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യരൂപമാണ്. നോവലിന്റെ നിർവ്വചനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ അതിന്റെ പ്രമേയപരവും ആഖ്യാനപരവുമായ സാധ്യതകൾക്കും അതിന് സാമൂഹിക ജീവിതത്തോടുള്ള ഗാഢബന്ധത്തിനുമാണ് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. നോവലിന്റെ ഘടനാപരമായ അയവിനും ആഖ്യാനപരമായ സ്വതന്ത്ര്യത്തിനും പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ആഖ്യാനത്തിന്റെ അടിത്തറയിലാണ് കല്പന നാരായണന്റെ ഇത്രമാത്രം എന്ന ആധുനികാനന്തര നോവൽ പടുത്തുയർത്തിയിട്ടുള്ളത്. പുരുഷൻ ആഖ്യാനം ചെയ്യുമ്പോൾ സ്ത്രീ എപ്രകാരം ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതാണ് ഈ പഠനത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്.

ആഖ്യാനത്തിന്റെ അടിത്തറയിലാണ് കല്പന നാരായണന്റെ ഇത്രമാത്രം എന്ന ആധുനികാനന്തര നോവൽ പടുത്തുയർത്തിയിട്ടുള്ളത്. പുരുഷൻ ആഖ്യാനം ചെയ്യുമ്പോൾ സ്ത്രീ എപ്രകാരം ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതാണ് ഇത്രമാത്രത്തെ മുൻനിർത്തി വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്. സ്ഥലകാലബദ്ധമായ ഇത്രമാത്രം എന്ന നോവലിൽ സുമിത്ര എന്ന കേന്ദ്രകഥാപാത്രത്തിന്റെ അതിസാധാരണമായ ജീവിതവും മരണവും മറ്റുള്ളവരുടെ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഇത്രമാത്രത്തിന്റെ ആഖ്യാനത്തിലൂടെ സുമിത്രയുടെ മരണത്തിൽ അനുശോചിച്ച് മരണം കാണാനെത്തുന്ന ഓരോരുത്തർക്കും സുമിത്ര ആരായിരുന്നുവെന്ന് വെളിവാക്കിയാണ് ഓരോ അദ്ധ്യായവും കടന്ന് പോവുന്നത്. ഒരു പകൽ സമയത്ത് സംഭവിക്കുന്നതാണ് നോവലിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത്രമാത്രം ആരംഭിക്കുന്നതും അവസാനിക്കുന്നതും സുമിത്രയുടെ മരണത്തിലാണ്. ഇതിൽ

ആഖ്യാനത്തോടൊപ്പം മരണവും ജീവിതവും സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഈച്ചയുടെ മൂളിച്ചയിൽ തുടങ്ങി സംസാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ ആഖ്യാനവും സൂചിപ്പിക്കുന്നത് വ്യക്തിയിൽ നിന്നും പ്രപഞ്ചത്തിലേക്കുള്ള സൃഷ്ടിയുടെ സഞ്ചാരമാണ്.

നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും സുമിത്രയെ കണ്ടെത്തുന്നതിലും മനസിലാക്കുന്നതിലുമുള്ള വ്യത്യസ്തതകൾ നോവലിന് ദാർശനികഭാവം നൽകുന്നു. ആരാണ് സുമിത്ര എന്ന ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ പരസ്പരം യോജിക്കുന്നതായിരിക്കണമെന്നില്ല. "സുമിത്രയുടെ ജീവിതം ഇത്രമാത്രമെന്ന് പറയുന്നതിന് വേണ്ടി അവൾ ആരാണ് എന്ന ചോദ്യം പരോക്ഷമായി ഉന്നയിക്കുകയും വ്യത്യസ്ത അനുഭവങ്ങളെ ഉത്തരമായി നൽകുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്." (2018 :87)അതിൽ ആരുടെയും അനുഭവം കേവലമല്ല. ഒരാളുടെ അനുഭവത്തെക്കുറിച്ച് മറ്റൊരാൾക്ക് അത് സത്യമെന്ന് പറയുന്നത് പ്രയാസമാകുന്ന തരത്തിലാണ് ആഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് . അനുഭവങ്ങളിലെ ചില മൂലകങ്ങളെ അവ പങ്കുവെക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പോലും അവ തീർത്തും വ്യത്യസ്തമാണ്.

വ്യത്യസ്തരായ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വീക്ഷണകോണിലൂടെ സുമിത്രയെ ചിത്രണം ചെയ്യുന്നത് ആഖ്യാനതന്ത്രമാണ്. ജെറാർഡ് ജെന്നെയുടെ Focalisation അഥവാ വീക്ഷണകോൺ എന്ന ആഖ്യാനതന്ത്രമാണ് ഇത്രമാത്രത്തിൽ കാണുന്നത്.' Narrative discourse :an essay in method 'എന്ന പുസ്തകത്തിലാണ് ഫോകലൈസേഷനെക്കുറിച്ച് വിശദമാക്കുന്നത്. വീക്ഷണകോൺ എന്ന ആഖ്യാനസങ്കേതം ആഖ്യാനത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയോ ഫോക്കസ് ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നതിനായി ഫിക്ഷണിലെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വീക്ഷണത്തിലൂടെ സന്ദർഭം അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ്.ജെന്നെ narrative voice, narrative perspective എന്നിവയെ വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. Narrative voice എന്നതുകൊണ്ട് ആഖ്യാതാവും narrative perspective എന്നതുകൊണ്ട് ആഖ്യാതാവിന്റെ വീക്ഷണകോണുമാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഇത് രണ്ടും എപ്പോഴും ഒന്നാവണമെന്നില്ല എന്നതാണ് ജെന്നെ പറയുന്നത്.ഈ വേർതിരിവ് തന്റെ

മുൻഗാമികളായ എഴുത്തുകാർ തരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്നും ജൈനെ പറയുന്നു. ഒരു സന്ദർഭത്തിലെ ആശയം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന് കൃത്യമായ ഒരു മേഖല തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന് അഥവാ സർവ്വജ്ഞാനത്തിന്റെ ആഖ്യാനവിശാലതയിൽ നിന്ന് സൂക്ഷ്മമായ ആഖ്യാനതലം കണ്ടെത്തുന്നതിന് വീക്ഷണകോൺ എന്ന ആഖ്യാനതന്ത്രം വഴിയൊരുക്കുന്നു.

Focalisation അഥവാ വീക്ഷണകോൺ ആഖ്യാതാവിന്റെ വീക്ഷണത്തെ അളക്കുന്നതാണ്. ആഖ്യാതാവ് സ്വീകരിക്കുന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ് വീക്ഷണകോൺ എന്നിരിക്കെ ഇത്രമാത്രത്തിലെ സൂമിത്രയുടെ സ്വത്വം വ്യത്യസ്തമായ കഥാപാത്രങ്ങളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ തെളിയുന്നത് നോവലിസ്റ്റിന്റെ വീക്ഷണമാണ്. ഫോക്കലൈസേഷൻ എന്ന ആഖ്യാനതന്ത്രം multiple perspective അഥവാ ബഹുവീക്ഷണ ആഖ്യാനത്തിലൂടെ വായനക്കാരെ കൂടുതൽ ഇടപ്പെടുത്തുന്നതിലും രസിപ്പിക്കുന്നതിലും സഹായിക്കുന്നു.

വാസുദേവൻ എന്ന സൂമിത്രയുടെ ഭർത്താവിലൂടെ കടന്നു പോവുമ്പോൾ ഇല്ലാത്ത ഒരാളായി ഉള്ളവരുടെ ലോകത്തിൽ പരിക്കുകളേൽക്കാതെ ജീവിച്ചു, എവിടെയും തന്റെ സാന്നിധ്യമറിയിക്കാൻ പാടുപെട്ടിരുന്ന വാസുദേവനോട് വാൽസല്യമാണ് സൂമിത്രയ്ക്ക് പലപ്പോഴും തോന്നിയിരുന്നത്. ഉറക്കൻ പാമ്പു കടിച്ച വാസുദേവനെ രക്ഷിക്കുന്ന സൂമിത്രയ്ക്ക് താൻ നൽകിയതാണ് അയാളുടെ ജീവിതമെന്നത് അയാളോടുള്ള അവളുടെ ഇഷ്ടത്തെ കൂട്ടി. 'പയർമണി പോലെ ചെറിയ മുൻതൂക്കം വെറുപ്പിനെക്കാൾ ഇഷ്ടത്തിന് അവളിൽ അയാളോടുണ്ടായിരുന്നത് പ്രകടമായിരുന്നു . 'സൂമിത്രയുടെ മരണത്തെ വാസുദേവനിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ് - 'പല്ലവേദന കിഴിച്ചുകളഞ്ഞാല് ജീവിത്രം എത്ര നല്ലതായിരുന്നു എന്ന് വാസുദേവൻ മുൻപൊക്കെ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്തവണ അത്ര പരിഭവമുണ്ടാവാൻ അയാൾക്ക് കാരണമില്ല.' ആ വീട്ടിലെ ക്രമവും താളവുമായിരുന്ന സൂമിത്രയുടെ മരണമാണ് ഇത്രയും കാലത്തെ വാസുദേവന്റെ ജീവിതത്തെ പ്രസക്തമാക്കുന്നത്.

സുമിത്രയുടെ മകൾ അനസൂയ എങ്ങനെ ജീവിക്കുമെന്ന് അവരെപ്പോഴും ആശങ്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അനസൂയ എത്തിയതോടെ ശവം വീണ്ടും സുമിത്രയായി എന്ന് പറയുന്നത് കൃത്യമായി സുമിത്രയുടെ ചിത്രണം സാധ്യമാക്കുന്നു.വീണ്ടും നെടുവീർപ്പുകളുടെയും ഭാവികളുടെയും സങ്കല്പങ്ങളുടെയും ഉറവിടമായി സുമിത്ര മാറുന്നു.സുമിത്ര ആ വീടിന്റെ ക്രമമായിരുന്നു.'സുമിത്ര എവിടെ വെച്ചു എന്നറിയാത്ത ജീവിതത്തിൽ ,അടുത്ത കാൽ കത്താൻ പടിയില്ലാത്ത പാലത്തിൽ വാസുദേവനും അനസൂയയും പകച്ചു നിൽക്കുമെന്ന് ആഖ്യാതാവ് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ പുറകെ വന്നു നിന്നിരുന്ന അനസൂയയോട് സുമിത്രയ്ക്ക് ദേഷ്യം തോന്നിയിരുന്നു. മെലിഞ്ഞു നിശബ്ദമായ അവൾ ഉറങ്ങുന്നത് നോക്കി ഉറക്കം വരാതെ സുമിത്ര കിടക്കമായിരുന്നു. പാറിയ മുടിയും നെറ്റിയിലെ കറുത്ത പാടും ചെറിയ ചെവിത്തട്ടുകളും നോക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ തൊണ്ട ഇടറുമായിരുന്ന സുമിത്രയുടെ മരണം അനസൂയയിൽ നഷ്ടബോധമുണ്ടാക്കുന്നു.അയയിൽ അമ്മയുടെ ബ്ലൗസും ബ്രെസിയേഴ്സും തുങ്ങി കിടന്നിരുന്നു. അതിൽ അമ്മയുടെ മണം ഇപ്പോഴുമുണ്ടാവുമെന്ന് അവൾക്ക് തോന്നി . അനസൂയയിൽ തന്റെ മരണത്തിലൂടെ ജീവിതത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണ് സുമിത്ര.

ഏഴാം വയസ്സിൽ പെട്ടെന്ന് ആരുമില്ലാത്ത കുട്ടിയായി മാറിയ പുരുഷോത്തമനെ എല്ലാവരുമുള്ള ആളാക്കി മാറ്റിയത് സുമിത്രയാണ്. പലപ്പോഴും ഒരു അമ്മയായി മാത്രമല്ല ആദ്യപ്രണയം പങ്കുവെക്കുന്ന കൂട്ടുകാരിയായും ഒരക്കൂടിലെ ടീച്ചറായും സുമിത്ര അവനിൽ നിറഞ്ഞിരുന്നു.'ഒരക്കൂടിലെ മെടല ചാരിയിരുന്ന് അരി വറുത്ത തേങ്ങ കൂടിയിടിച്ചതും നെയ്യിട്ട കട്ടൻ കാപ്പിയും സാവകാശത്തിൽ കഴിച്ച് ഞാനും നിങ്ങളുമൊരുപാടിരുന്നു. ഏച്ച് കൂട്ടിയാൽ എട്ടോ പത്തോ വർഷം വരുന്ന കാലം' എന്ന് സുമിത്ര മരിച്ചപ്പോൾ ഇറപിടിച്ചുനിന്ന് പുരുഷു ഓർക്കുന്നു.

“ഇത്രയും തവണ കളിക്കുന്ന ഒരാളെയും അവൻ പരിചയമില്ല. ഭർത്താവുമായുള്ള കലഹം കഴിഞ്ഞ് ,നെല്ലുകത്ത് കഴിഞ്ഞ് ,ചക്കനൂറുക്ക് കഴിഞ്ഞ് ,ഉച്ചയൂണ് കഴിഞ്ഞ്,വൈകുന്നേരച്ചായ കഴിഞ്ഞ്,അടുത്ത വീട്ടിൽ പോയിവന്ന് പ്രസാദവതിയായി സുമിത്ര. പിൻഭാഗം നിറഞ്ഞ മുടി ചിക്കുറുത്ത് ഒരക്കുടിന്റെ കോലായില് നിന്ന് നവജനം നേടി സുമിത്ര ഓരോ കുറിയും”. ഓരോ തവണ കളിക്കുമ്പോഴും തന്റെ ഉള്ളിലെ അഴുക്കും കൂടി കഴുകി കളയുന്ന സുമിത്രയെയാണ് പുരുഷോത്തമൻ കണ്ടിരുന്നത്.

തന്റെ ജീവിതത്തിലെ സ്ത്രീകളോട് കാമമല്ലാതെ വാൽസല്യം പ്രതീക്ഷിച്ച ദാസനെ നോക്കി സുമിത്ര എന്നും അസൂയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇത്രയും സ്വച്ഛമായി ഒരാൾക്ക് ജീവിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന് അളുതപ്പെട്ടിരുന്നു. ദാസൻ അനുഭവിച്ചിരുന്ന അനാഥത്വത്തിന് സുമിത്രയുടെ കൈകൾ പലപ്പോഴും സാമ്പ്തനമായി. സുമിത്രയുടെ മരണത്തോടെ ദാസന് നഷ്ടപ്പെട്ടത് തന്നെ തലോടിയ കൈകളായിരുന്നു എന്ന് പറയുന്നു .

സുമിത്രയുടെ മൂത്ത അമ്മാവന്റെ മകനാണ് അപ്പ. സുമിത്രയുടെ മരണത്തിൽ ദുഃഖിച്ചിരിക്കുന്ന ആളല്ല മറിച്ച് തന്റെ ബാല്യകാലം ഓർത്തെടുക്കുകയാണ് അപ്പ. ബാല്യകാലത്തെ സംഭവങ്ങളിലൂടെ തു എന്ന് വിളിച്ചിരുന്ന സുമിത്രയുമായുള്ള നാളുകൾ അപ്പ ഓർത്തെടുക്കുന്നതിലൂടെ സുമിത്രയുടെ മറ്റൊരു ചിത്രണം സാധ്യമാവുന്നു.”ചുറ്റും കൂടി നില്ക്കുന്നവരുടെ ഇടയിലൂടെ വെള്ള പുതച്ച സുമിത്രയെ അയാൾക്ക് കഷ്ടം കഷ്ടമായി കാണാം “. നാലാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ അമ്മയുടെയും സുമിത്രയുടെയും കൂടി കിടക്കമായിരുന്ന അപ്പവിന്റെ കൈകൾ പതിവായി സുമിത്രയെ തേടുമായിരുന്നു.”പുതപ്പ് വായിൽ കടിച്ചുപിടിച്ച് അവൾ ചിരിയടക്കും”. ബാല്യത്തിന്റെ ഓർമകളായി അപ്പവിൽ സുമിത്ര നിറയുന്നു.

വാതിൽ പഴുത് വഴി അവൾ കളിക്കുന്നത് ഒരിക്കൽ നോക്കി നിന്നിട്ടുണ്ട് അപ്പ.”പെണ്ണ് കളിക്കുകയല്ല കണ്ണാടി കയ്യിലെടുത്ത് മൂലയ്ക്ക് നേരെ പിടിച്ച് വയറിന് നേരെ പിടിച്ച് നോക്കികാണുകയാണ്.” അയാളുടെ വളർച്ചയോടൊപ്പം മനസിൽ ഈ കാഴ്ചയും

വളർന്നിരുന്നു .അപ്പുവിലെ പുരുഷൻ വളർന്നുവന്നത് സുമിത്രയോടുള്ള കൌതുകത്തിലൂടെയാണ്.

സുമിത്രയുടെ ആത്മസുഹൃത്തായിരുന്നു ഗീത. അത്രയേറെ രഹസ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ കൈമാറിയിരുന്നു അവർ. ‘ഔട്ട് ഹൗസ് ‘ എന്ന് വിളിച്ചിരുന്ന തീണ്ടാരിപ്പുരയിൽ മാസത്തിൽ നാല് ദിവസങ്ങൾ ഒത്തുകൂടി അവർ രഹസ്യങ്ങൾ പങ്കുവെച്ചിരുന്നു. തൊട്ടാൽ എന്ത് സംഭവിക്കുമെന്നറിയാൻ വരുമായിരുന്ന മാധവൻ കുട്ടിയോട് ‘അതിന്റെ അടിയിൽ ചുവന്ന ചില അടിയൊഴുക്കുകളുണ്ട് ‘ എന്നവർ അടക്കി പറയുന്നു . വികാരങ്ങൾക്ക് കടിഞ്ഞാണിടാൻ കഴിയാത്ത ഗീത സ്വയം ഒരു ചുട്ടുപൊള്ളുന്ന നരകമെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചു . ഭർത്താവും അതിയാനും മാത്രമല്ല സുഹൃത്തായ പട്ടരെയും തന്നിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നതൊക്കെയും പിഴുതെടുത്ത് അടുക്കളവാതിൽ വഴി പുറത്തേക്കേറിയാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ഗീത മറ്റൊരാളോട് വീരവാദം പറയാൻ അവർ നമ്മുടെ ഞരക്കങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുമെന്ന് സുമിത്രയ്ക്കെഴുതുന്നു.”എന്റെ സൂത്രക്കുട്ടി , ഞാൻ പോകട്ടെ,നീ എനിക്ക് ഒരുപാടുപകരിച്ചു.എന്റെ കേടുപാടുകൾ നീയേ കണ്ടയിട്ടുള്ളൂ,ഇപ്പോഴിതാ നിന്നെ അവർ അടച്ചു സീൽ പൂട്ടിവെച്ചു,ഞാൻ കഴിഞ്ഞ കാലാമില്ലാത്തവളായി “ എന്ന് ഗീത പറഞ്ഞിറങ്ങുന്നത് കാണുന്നു.

സൂത്രക്കുട്ടി എന്ന് വിളിച്ചുകൊണ്ട് കത്തെഴുതുമായിരുന്നു ഗീത താൻ പുളിക്കലെ എളാമുട്ടി ആയതും വയനാടൻ തണുപ്പുള്ള പേരൊക്കെ തിന്നാൻ കൊടുത്തു വയ്ക്കപ്പെട്ടവരുടെ സന്തോഷവും സുമിത്രയും എഴുതുമായിരുന്നു പോലെ തന്നെ തോന്നിയ ഉറക്കം വരാത്ത ചില വരണ്ട രാത്രികളിൽ അവൾക്ക് സുമിത്രയോട് കഠിനമായ വെറുപ്പ് തോന്നിയിട്ടുണ്ട് തന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ അറിയാവുന്നത് സുമിത്രയ്ക്ക് മാത്രമാണെന്നതുകൊണ്ടാണത്.”എനിക്കിത് നഷ്ടപ്പെട്ടതിൽ ആണെടി അധികം സങ്കടം നമ്മൾ ചുവപ്പൻമാരുടെ ഈ ഒളിത്താവളം’ അവിടെവെച്ച് സൂത്രക്കുട്ടിയും ഗീതയും തമ്മിൽ ഉണ്ടായ സൗഹൃദമാണ് സുമിത്രയുടെ മരണത്തെ പ്രസക്തമാക്കുന്നത് അവരുടെ ബന്ധത്തിന് ദൃഢത നൽകിയതും ഈ ഒളിത്താവളം തന്നെയാണ്

പറയാനുള്ളത് എന്തെങ്കിലും എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ മരിച്ചത് ഗൗനിക്കാതെ സുമിത്ര സുബൈദയോട് പറയുമായിരുന്നു. സുമിത്ര എൻറെ രഹസ്യക്കാരികൾ എന്നാണ് ഗീതയെയും സുബൈദയെയും വിളിച്ചിരുന്നത്. ഗീതയ്ക്കുള്ളത് പോലെ തനിക്കുള്ള രഹസ്യം ഹോസ്റ്റൽ വാസം തുടങ്ങിയതിന്റെ മൂന്നാം ദിവസമാണ് സുബൈദ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ഉടുമുണ്ട് വലിച്ചെടുത്ത് ‘അലോസരം ‘എന്ന അണ്ടർവെയർ ധരിക്കാതെ ഇരുന്ന സമയത്ത് തന്നെ നഗ്നനാക്കിയ വീട്ടിലെ ആനക്കുട്ടിയെ ചിരവയ്ക്ക് അടിച്ചു കൊന്ന രഹസ്യം സുമിത്രയോടും ഗീതയോടും പറഞ്ഞവൾ ആശ്വാസം കണ്ടെത്തി . ഈ രഹസ്യം അവർ മൂന്നു പേരെയും മൂവായിരം കൊല്ലങ്ങളായി പരിചയമുള്ളവരാക്കി.ആ പ്രാചീനമായ രഹസ്യം അവർ ആർക്കും പങ്കിട്ടില്ല, അത് ഓർമ്മിച്ച് ഒരിക്കൽപോലും സുബൈദയെ അവർ പരിഹസിച്ചിട്ടുമില്ല. സുമിത്രയുടെ മരണം കാണാൻ എത്തുന്ന സുബൈദയെ നോവലിൽ ഇങ്ങനെയാണ് വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്- ‘കാറിറങ്ങി അരനാഴിക നടന്ന് നെറ്റിയിൽ നിറയെ മണി മണിയായി വിയർപ്പുണ്ടാക്കി സാരിയുടെ കോന്തല കൊണ്ട് തലമുടി തടിച്ചു വെളുത്ത അധികം പൊക്കം ഇല്ലാത്ത അഞ്ച് വയസ്സുകാരിയുടെ കണ്ണും മുഖവുമുള്ള സുബൈദ അടുത്തേക്ക് ചെല്ലാമോ എന്ന് ചുറ്റും ഒന്ന് പതറി നോക്കി സുമിത്ര കിടന്നതിന്റെ പിന്നിൽ ചെന്ന് നിന്നു. ഗീതയെ പോലെ തന്നെ സുബൈദയ്ക്ക് അവളുടെ രഹസ്യങ്ങളായിരുന്നു സുമിത്രയുമായി അടുപ്പിച്ചിരുന്നത്. ഗീത നേരത്തെ വന്ന് കുറെ നേരം എൻറെ അടുത്തിരുന്നു നിന്നെ കാത്തിരുന്നതാവും വന്നില്ലെങ്കിലും എന്ന് തോന്നിയിരിക്കണം ഞാനും പേടിച്ച് അല്ലെങ്കിൽ എൻറെ മരണം പൂർത്തിയാകുമായിരുന്നു ;തൻറെ രഹസ്യക്കാരികൾ ഒരാളായി സുബൈദ വന്നില്ലെങ്കിൽ സുമിത്രയുടെ മരണം പൂർണ്ണമാകുമായിരുന്നില്ല.

മാധവിയെ വിവാഹം കഴിച്ച് വയനാട്ടിലേക്ക് വന്നതിന്റെ രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷമാണ് സുമിത്ര പുളിക്കൽ എത്തുന്നത് .നീണ്ട് എകർന്ന് തേനിന്റെ നിറമുള്ള സുമിത്രയുടെ സംസാരത്തിലെ മിതത്വം മാധവിയിൽ കൗതുകം ഉണർത്തുന്നു.

സദാചാരവിരുദ്ധമായ ജീവിതം നയിക്കുന്ന മാധവിയെ അതുതത്തോടുകൂടിയാണ് സുമിത്ര നോക്കി കണ്ടത്. എന്താണ് മാധവിയുടെ രഹസ്യം എന്നറിയാൻ വ്യഗ്രതപ്പെടുന്ന സുമിത്ര ചെറിയ കൗണ്ടൻ വയനാട്ടിലെ ഏറ്റവും സുന്ദരിയായ അയാളുടെ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിച്ച് അവളെ തേടിയെത്തുന്നതെന്തെന്ന് ചോദിക്കുന്നു. നാട്ടിലെ മറ്റ് സ്ത്രീകളെല്ലാം അറപ്പോടെ കാണുന്ന മാധവിയെ 'വിശുദ്ധ'യായാണ് സുമിത്ര കാണുന്നത്. 'ഇന്ന് ആരെല്ലാമാണ്'? എന്ന സുമിത്രയുടെ ചോദ്യത്തിന് മുഖത്ത് നോക്കാതെ അന്നത്തെ സന്ദർശകരെക്കുറിച്ച് പറയുന്ന മാധവിയോട് പത്തരയ്ക്ക് ഞാൻ വരുമെന്ന് സുമിത്ര പറയുന്നു. മാധവിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ സുമിത്ര അവളുമായി അടുപ്പം പുലർത്തുന്നു. സുമിത്രയുടെ മരണത്തിൽ മാധവിക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടത് ഒരു സമൂഹം മുഴുവൻ ഒറ്റപ്പെടുത്തിയപ്പോഴും താങ്ങായിരുന്ന കൈകളാണ്.

വയനാട്ടിലെ പണിയ വിഭാഗത്തിൽപ്പെതാണ് കറപ്പി. വൈകുന്നേരം ഒരളളട്ടിൽ തുണും ചാരിയിരുന്ന് സുമിത്രയും ഇരുത്തിയിൽ കുന്തിച്ചിരുന്ന് കറപ്പിയും എത്രയോ കാലം ജീവിച്ചിരുന്നു." പ്രസവിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന മാലിന്യങ്ങളാൽ വല്ലാതെ നഗ്നയായി ലജ്ജിതയായി ക്ഷമാപണത്തോടെ സുമിത്രയെ നോക്കിക്കൊണ്ട് കീറപ്പായയിൽ കിടന്നത് സുമിത്ര ഇടയ്ക്കിടെ ഓർത്തു അതിന്റെ പ്രായശ്ചിത്തം കൂടിയിട്ടായിരിക്കാം സുമിത്രയുടെ സന്തതസഹചാരിയായി അവളെന്നും." കറപ്പിയുടെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ചതിനെല്ലാം സുമിത്രയും പങ്കുവഹിച്ചു മൂന്നുകൊല്ലം കൊണ്ട് കറപ്പിയുടെ ഭാഷ പഠിച്ചെടുത്ത സുമിത്ര അതിനായി കറപ്പിയേക്കാൾ വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്തിരുന്നു. തൊടിയിലെ പൂളു കട്ടിരുന്ന കൊരമ്പയെ വാസുദേവൻ പോലീസിൽ ഏൽപ്പിക്കുമ്പോൾ കറപ്പിക്ക് വേണ്ടി സുമിത്ര കാലുപിടിച്ചാണ് അയാളെ വെറുതെ വിട്ടിരുന്നത്. കറപ്പിക്കുണ്ടാകുന്ന ദുരന്തഭവം കേട്ടറിയുന്ന സുമിത്ര 'ഇനിയിങ്ങനെയുണ്ടാകാനിട കൊടുക്കരുത്, നമ്മൾ പെണ്ണങ്ങൾക്ക് അത്രയ്ക്കല്ലേ വയ്ക്കൂ' എന്ന് സമാധാനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ചെറിയ കാലയളവിൽ തന്നെ വയനാടൻ മനുഷ്യരിലൊരാളാവാൻ സുമിത്രയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് കറപ്പിയിലൂടെ മനസ്സിലാക്കാം.

"തന്നെ പറ്റിച്ച് നീണ്ടു നിവർന്നു കിടക്കുന്ന സുമിത്രയുടെ മുഖത്ത് കാർക്കിച്ച തൂപ്പുവാൻ പോലും അവർക്ക് തോന്നി." സുമിത്രയുടെ മരണത്തിൽ നീരസവും വെറുപ്പും മറിയഞ്ഞ് മരണത്തിലിരിക്കുകയായി. മറ്റാർക്കും അറിയാത്ത രഹസ്യവും കൊണ്ടാണ് സുമിത്ര മരിച്ചത്. ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ഒമ്പതാമത്തെ തവണയാണ് മറിയഞ്ഞ് മരണത്തിലിരിക്കുന്നത്. ഇരുനീടം പൊള്ളുന്നത് പോലെ കൂടെയുള്ള സുമിത്ര മരിച്ചുകിടന്നിടത്തേക്ക് മറിയഞ്ഞ് മരണത്തിലിരിക്കുന്നത് താൻ സൂക്ഷിക്കാൻ ഏൽപ്പിച്ച സ്വർണ്ണം സുമിത്ര എവിടെ വെച്ചിരിക്കുമെന്ന വേവലാതിയിലാണ്. സുമിത്രയുടെ അപ്രതീക്ഷിതമായ മരണം അവരിൽ അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കുന്നു. മുപ്പത്തിയെട്ടാം വയസ്സിൽ മരിച്ചുപോയ ദുർവിധിയെ ഓർത്തല്ല ആരും അറിയാതെ താൻ ഏൽപ്പിച്ച സ്വർണ്ണം എവിടെ വെച്ചിരിക്കുമെന്ന് ആശങ്കയാണ് അവരിലുള്ളത്. "ചില സ്ത്രീകൾ കള്ളന്മാരെ കബളിപ്പിക്കാൻ അലക്ഷ്യമായാണ് വിലപിടിപ്പുള്ളവ വയ്ക്കുക അറിയിട്ടുവെച്ച പാത്രത്തിൽ പൂശിയോ, അടുക്കള അലമാരയിൽ ക്ലാസ്സുകൾക്കിടയിൽ കമഴ്ത്തിവെച്ച്, മനസ്സിൽ അടയാളം വെച്ച് ഒരു ഓട്ടു ഗ്ലാസിലോ ഭർത്താവിന് പോലും നിഗൂഢമായ ഏതെങ്കിലും സ്വകാര്യ സൂക്ഷിച്ച് സ്ഥലത്തോ? "ഇത്തരത്തിൽ തന്റെ സ്വന്തം കറിച്ചുള്ള രഹസ്യം മറിയഞ്ഞ് മരണത്തിൽ ഇരുന്ന ഇടം പതച്ചു തുടങ്ങുന്നതിന് കാരണമായി." എണ്ണീറ്റിരുന്ന് എവിടെയാണ് വെച്ചതെന്ന് പറഞ്ഞു തന്നിട്ട് ഈ സ്ത്രീക്ക് വീണ്ടും കിടക്കാമായിരുന്നു എന്ന് അവർക്ക് തോന്നി." സുമിത്രയുടെ മരണം ഒരു ചതിയായി മറിയഞ്ഞ് മരണത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നു.

നരസിംഹ ഗൗഡർ സുമിത്രയെ നോക്കിക്കാണുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്- "ഇന്നലെയും സുമിത്ര കൈകാട്ടി ആയുസ്സിന്റെ തെളിഞ്ഞ ആകാശത്തിലേക്ക് നോക്കി അയാൾ പറഞ്ഞു എൺപത് വയസ്സ് വരെ ഭയപ്പെടാനില്ല ഒരു ചെറിയ കാർമേഘം പോലുമില്ല" പറഞ്ഞാൽ പറഞ്ഞതുപോലെയാണ് എന്നതുകൊണ്ട് ഗൗഡരെ കൈ കാണിക്കാൻ ആളുകൾ ഭയന്നു. അപ്രതീക്ഷിതമായി തന്റെ നോട്ടം പിഴച്ചതിൽ ഗൗഡർ

അസ്വസ്ഥനാകുന്നു." കുട്ടിയല്ലേ അവൾ; ചുമരിലെ തിരുപ്പതി വെങ്കിടാചലപതിയുടെ ഫോട്ടോവിനോട് അയാൾ ചോദിച്ചു"

സുമിത്ര മാത്രമാണ് ഗൗഡരോട് എതിനാണ് തനിച്ച് താമസിക്കുന്നതെന്ന് മക്കൾ വിളിക്കാൻ വന്നില്ലേ , രാത്രി ഒരു സ്ലാസ് വെള്ളത്തിന് ദാഹിച്ചാൽ ആരെ വിളിക്കും എന്നിങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നത്. ശ്രദ്ധയുള്ളവളായിരുന്നു സുമിത്ര അത്യാവശ്യം വരുമ്പോൾ കടം വാങ്ങുന്നത് ഗൗഡരുടെ കയ്യിൽ നിന്നാണ്. സുമിത്രയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും ഉപകാരം ചെയ്ത ദിവസങ്ങളിൽ അവരോട് കൂടുതൽ വാത്സല്യം കാണിച്ചു. അയാൾ അഗതിയാകുന്നത് സുമിത്ര ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. ആശ്രയങ്ങളുടെ സുഖങ്ങൾ ഒന്നും വാസുദേവൻ അറിയാതെയാണ് അവർ പങ്കുവെച്ചത്. പിറന്നാൾ ദിവസം എത്തുമ്പോഴും അധികരിക്കാറുള്ള ഗൗഡരുടെ ചുമയ്ക്ക് പൊടിയരി കഞ്ഞിയും സമ്മതിയും മണ്ണൻ കായയുടെ ഉപ്പേരിയുമായി സുമിത്ര ചെല്ലുമായിരുന്നു. പുതിയ കലണ്ടർ കിട്ടിയാൽ തന്റെയും വാസുദേവന്റെയും അനസൂയയുടെയും പുരുഷവിന്റേയും ഗൗഡരുടേയും ജന്മനക്ഷത്രങ്ങൾക്ക് വട്ടം വരയ്ക്കാറുണ്ടായിരുന്നു അവൾ. ശുചിത്വത്തിന്റെ മണം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന കുറച്ചു മാത്രം സംസാരിക്കുന്ന ഗാന്ധിയുടെ ചിരിയുള്ള ഏകാകിയായ വൃദ്ധൻ നാല് ചാൽ നടന്നാൽ എത്തുന്ന കളപ്പുരയിൽ തനിച്ച് പാർക്കുന്നത് സുമിത്രയ്ക്ക് സാന്ത്വനം പകർന്നു. എന്നപോലെ പരിചരിക്കുകയും കൂടെ പാർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു സുമിത്ര എന്ന് കാണാം.

നോവലിന്റെ അവസാന അധ്യായത്തിൽ പൊതുവാൾ കടന്നുവരുന്നതുകൊണ്ട് കൂടിയാണ് സുമിത്രയുടെ മരണദിവസം പൂർത്തിയാകുന്നത്." ക്ഷമിക്കുക നിങ്ങൾക്കൊന്നും അറിയാത്തത്ര എനിക്കീ സ്ത്രീയെ അറിയാം. അയാൾ ചുറ്റുമുള്ള ആൾക്കൂട്ടത്തോട് മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു". കാരയപ്പം ചുടുവാനുള്ള ഉരുളിയുമായാണ് പൊതുവാൾ എത്തുന്നത് അയാൾ 13 വർഷക്കാലം വർഷത്തിൽ ഒന്നും രണ്ടും തവണയായി പുളിക്കലേക്ക് വന്നിരുന്നു പക്ഷേ അന്ന് ആദ്യമായി അവർ രണ്ടുപേർ മാത്രമായിരുന്നു വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്". മഴക്കാർ മൂടിയ ദിവസങ്ങളിൽ പതിവുള്ള

കടുത്ത തലവേദനയും തൊണ്ടവേദനയും ജലദോഷവും കാരണം അകത്ത് കിടക്കുകയായിരുന്നു സുമിത്ര. വികാരദീപ്തി കൊണ്ട് എന്നപോലെ തുടുത്ത ചുവന്ന കവിളും നെറ്റിയിലെ തുടിക്കുന്ന പച്ച ഞരമ്പും സൂക്ഷിച്ച് നോക്കിയാൽ തലവേദന കാണാം. നേരിട്ട് മുഷിഞ്ഞ തോർത്തും മുണ്ടും കളിക്കാത്തതിനാൽ മുടിയും അയാളിലെ ആഗ്രഹത്തെ തൊട്ട്"- തലവേദനയ്ക്ക് പരിഹാരമായി ചീരോമുളകിന്റെ ഇല പട്ടുപോലെ അർച്ച് നെറ്റിയിൽ ഇടാനായി സുമിത്രയെ അയാൾ നിർബന്ധിച്ചു. പെട്ടെന്നാണ് സുമിത്ര അയാളുടെ തലോടുന്ന കൈ വാരിയെടുത്ത് ചുണ്ടുകളിൽ കൊണ്ടുപോയി തുരുതെരെയുമ്മ വയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയത്."പോകുമ്പോഴും മരുന്നു പുരട്ടിയിരുന്നില്ല അത്ര ഹൃദയംഗമവും വേദന നിറഞ്ഞതും കൃതജ്ഞത നേടിയ ഒരു പുഞ്ചിരി അയാൾ ആദ്യമായി അവളിൽ കാണുന്നു." എത്ര പുരുഷന്മാർ ഉണ്ടാകും ഈ കൃതജ്ഞത അറിഞ്ഞവരായി" എന്ന് ആ ചിരി ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു.

" ആരുടെ ജീവിതമാണ് കേവല വിശുദ്ധിയുടെ പദങ്ങളിൽ മാത്രം എഴുതാൻ കഴിയുന്നത്? സുമിത്രയെ കുറുപ്പെടുത്താനും വ്യവസ്ഥാപിത ലോകത്തിന് പിഴച്ചവൾ എന്ന് കണ്ടെത്താനുമുള്ള സംഭവങ്ങളും നോവലിൽ പറഞ്ഞു പോകുന്നുണ്ട് പക്ഷേ നാം സുമിത്രയോടൊപ്പമാണ്. ആ സംഭവങ്ങളിൽ നിന്നും അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും പുതിയ അർത്ഥങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ വായനക്കാരൻ പ്രേരിതനാകുന്നു (2018:455). ഈ പുതിയ അർത്ഥങ്ങൾ സംവേദനം ചെയ്യപ്പെടുന്നത് സുമിത്രയുടെ പൊതുവാളുമായുള്ള ബന്ധത്തിലൂടെയാണ്.

വ്യത്യസ്തമായ കഥാപാത്രങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി അവരുടെ വീക്ഷണകോണിലൂടെ സുമിത്ര ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്ന ആഖ്യാനമാണ് ഈ നോവലിൽ കാണുന്നത്. സമൂഹത്തിന്റെ വീക്ഷണമല്ല സുമിത്രയുടെ സ്വത്വമാണ് ബഹുവീക്ഷണാഖ്യാനത്തിലൂടെ (multiple perspective narration) വെളിപ്പെടുന്നത്. പൊതുവാളുമായുള്ള ബന്ധത്തെ സദാചാരത്തിന്റെ അളവുകോൽ കൊണ്ട് ശരിയെന്നോ തെറ്റെന്നോ വിധിക്കുകയല്ല നോവലിസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നത്.സുമിത്രയുടെ സ്വത്വപ്രതിഫലനമാണ് ഇത്രമാത്രത്തിലെ

പുരുഷാഖ്യാനത്തിൽ സൂക്ഷ്മമായി കാണുന്നത് സ്ത്രീജീവിതത്തെ കൃത്യമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനും സ്ത്രീസ്വത്വം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഇത്രമാത്രത്തിൽ നോവലിസ്റ്റ് ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം .

ഗ്രന്ഥസൂചി

- കുമാർ ജെ ഡോ ,ഷിജു കെ ഡോ (എഡി) ആധുനികാനന്തര മലയാള നോവൽ,മാളുബൻ പ്രസിദ്ധീകരണം ,2018
- കല്പറ്റ നാരായണൻ,ഇത്രമാത്രം,കൈരളി ബുക്സ്,2017
- ജിതേഷ് ടി ഡോ,(എഡി),മലയാള നോവലിലെ ഭാവുകത്വ നിർമ്മിതികൾ സ്വത്വം ,രാഷ്ട്രീയം,സമൂഹം ,മലയാള സാഹിത്യ വേദി,മധുര കാമരാജ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി ,2018

ഐശ്വര്യ എസ്

ഗവേഷക

മലയാള വിഭാഗം

എസ്.എൻ.ജി.എസ് കോളേജ്,പട്ടാമ്പി

859291326

aiswaryasasikumar21@gmail.com